

Pohádky

pro Rytíře řádu čtenářského

Pohádky pro Rytíře řádu čtenářského napsali a ilustrovali žáci 9. třídy ZŠ a MŠ Proseč - školní rok 2017/2018 jako součást projektu připraveného pro žáky 2. ročníku naší školy.

Název projektu:

Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“ – viz příloha.

Autorsky se na vzniku pohádek podíleli a ilustracemi je doplnili:

Miroslav Dvořák	pohádka
Nela Doležalová	pohádka, ilustrace
Iveta Pešková	pohádka, ilustrace
Tereza Kopecká	pohádka, ilustrace
Lucie Lacmanová	pohádka
Natálie Rychová	pohádka, ilustrace
Tomáš Vích	pohádka
Tereza Vavřínová	pohádka, ilustrace
Pavel Soukal	pohádka, ilustrace
Jakub Melša	pohádka, ilustrace
Michal Edlman	pohádka

OBSAH

O rytíři Alešovi a nezkrotných stvořeníh.....	3
Křídla přátelství.....	4
O kouzelné lípě.....	6
Velké překvapení.....	8
Sen.....	11
O hodném vlkovi.....	12
O čarovné hůlce.....	13
Vodník a zlí vesničané.....	14
Tajemný les.....	15
O kouzelných bonbónech.....	16
Malý chlapec si šel za svým snem.....	17

O rytíři Alešovi a nezkrotných stvořeních

Miroslav Dvořák

Byl jednou jeden hoch, který se jmenoval Aleš. Byl to obyčejný chlapec, který si rád hrál s kamarády na rytíře.

Když byl malý, řekl si, že jednou z něho bude urostlý a silný rytíř. Čas utíkal a Alešovi bylo téměř osmnáct let. Ke svým osmnáctým narozeninám dostal sice jen prostý železný meč a štít, Aleš měl však z tohoto dárku opravdovou radost. Napadlo ho, že se vydá na hrad za králem, a tak se i stalo. Po příchodu na hrad požádal krále, zda by se mohl stát jeho rytířem. Král mu na to řekl: „Aleši, pokud jsi zdatný a statečný, tak bys mohl být můj rytíř.“ Poté zavolal král kováře, aby Alešovi vyrobil celou zbroj. Když byla všechna zbroj hotová, nařídil král, aby šel Aleš s ostatními rytíři zabít obřího draka Tomína. Žádnému rytíři se to ale nepodařilo. Jen Aleš, který byl velice přemýšlivý, vylezl na skálu. Ze skály skočil na draka Tomína a skolil ho.

Když se Aleš vrátil, král mu dal tři sta zlatých a Alešovi ještě nabídl, jestli by dokázal přemoci ještě jedno stvoření. Byl to mohutný had Kubis, který měřil téměř osm kroků a měl velké špičaté zuby. Had Kubis žil v malé jeskyni nedaleko lesa. Aleš musel něco vymyslet, jak hada Kubise porazit. Věděl jen, že had se bojí ohně. V noci se Aleš tedy vydal společně s ostatními rytíři hledat Kubise. Když našli jeskyni, zapálili pochodně a pomalu vstoupili do jeskyně. Tam hada objevili, naskládali okolo něj pochodně, ale tu se had probudil. Jediný Aleš se ho nezalekl, a tak na něho udeřil, protože had neměl kam utéct. Alešovi se po dlouhém boji podařilo hada porazit. Po návratu ho král odměnil polovinou království a dal mu za ženu svou nejkrásnější dceru.

Poté ubíhal rok za rokem. Jednoho dne ale králi nebylo dobře, a tak řekl: „Dnes si musím odpočinout“. Po nějakém čase, když zrovna Aleš s princeznou pobývali v sousedním království, se dozvěděli, že král onemocněl. Rychle spěchali domů, avšak když se vrátili, všude byly vyvěšené černé smuteční vlajky. Oba běželi za králem, ale bylo již pozdě, král již zemřel.

V celém království se držel smutek celý dlouhý měsíc. Aleš se stal králem a princezna královnou a žili spolu šťastně až do smrti.

Křídla přátelství

Nela Doležalová

Bosá jsem kráčela po studené trávě, která byla ozdobena kapkami rosy. Bylo zrovna slunečné ráno někdy v půlce května a já jsem si prohlížela rozkvetlé stromy a květiny, které rostly mezi vysokou trávou podél řeky. Sledovala jsem motýlky, jak si hrají kolem mě a obdivovala rozmanitost naší přírody.

Abych se představila. Jmenuji se Andromeda a jsem elfka. Žiji se svým rodem v této krásné zemi velmi dlouho, ale moji rodiče mnohem déle. Skoro dva tisíce let! Ano, elfové se dožívají takového úctyhodného věku. Ale mně je jen 63. Kdybych byla člověk, bylo by mi vzhledově tak 10 let. Mám dlouhé blond'até vlasy až do půlky zad a modré oči. Samozřejmě i elfské špičaté uši.

Došla jsem až ke kraji nám zapovězeného lesa, kam nesměl bez výjimky žádný elf ani nakouknout. Žily tam prý nebezpečné bytosti, dospělí o nich nemluví. Byli to pegasové. Velicí koně s křídly, černí nebo bílí, a také velmi nebezpeční, jak vyprávěli staří elfové. Podle dávných příběhů našich předků, přinášelo zkázu jejich ržání, a kdo slyšel dusot jejich kopyt, byl prý zatracen. Žili ve stádech a jejich vůdce byl prý nejhorší, nejděsivější a nejkrutější. Byl to obrovský černý hřebec, který mávnutím svých křídel rozpoutal vichřici, dupnutím rozlomil skálu a jeho ržání bylo slyšet na kilometry daleko. A mě ti tvorové tolik přitahovali!

Stála jsem před tím lesem, ze kterého sálalo ono zlo, a upřeně na něho zírala. Pak jsem z něj ale zaslechla zvuky, jako by se tam nějaká bytost prodírala křovím. Měla bych utéct, ale něco mě drželo na místě. Stále a stále se to ke mně přibližovalo... Až nakonec zvuky utichly a za stromem vykoukla malá bílá hlava. Byl to koník, malé hříbátko! Takové roztomilé.

Překvapeně jsem zamrkala, usmála se a postoupila jsem o krok k němu.

„Ahoj maličký, ty jsi zabloudil?“ Vypadal celkem mile, ale pak, když vyšel ke mně a já si všimla jeho křídel, došlo mi to. Měl taková malá křidélka a vůbec nevypadal děsivě, či dokonce nebezpečně.

Natáhla jsem k němu ruku. „Pojď ke mně, no tak, neboj se,“ řekla jsem mile. Zastříhal ouškama a pomalu se ke mně rozešel. Pohyboval se tak ladně jako baletka. Protáhl hlavu ke mně a zahýbal nozdrami, když se nadechl teplého jarního vzduchu. Vypadal překvapeně, ale nevím, zda ze mě nebo z ostrého sluníčka, které do temného lesa nemělo šanci přes husté koruny stromů nijak proniknout. Chvíli mě pozoroval, ale pak se otočil a vracel se zpět do tmy lesa.

„Ne, počkej!“ zvolala jsem a rozběhla se za ní. Moje myšlenky se točily jen kolem onoho krásného tvorečka s křídly, takže jsem si nevšimla, že jsem proběhla mezi dvěma kmeny do lesa, za kterým se nesmí elfové ani otočit, ani o něm hovořit.

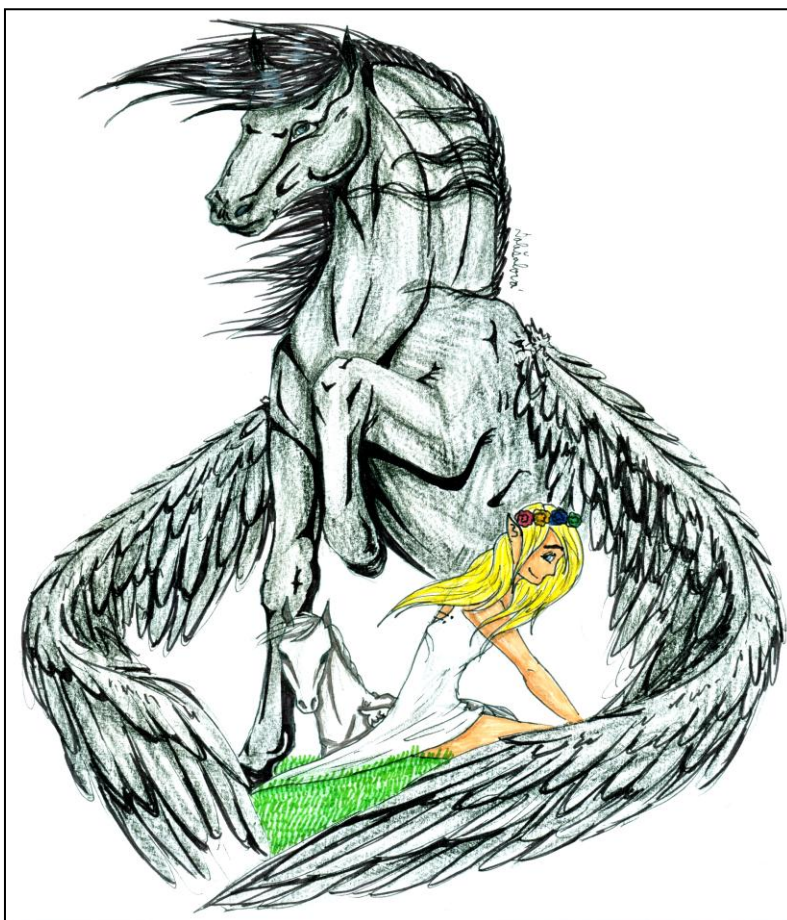
Malý pegas zrychlil, až nakonec uháněl skrz křoviny a stromy. Nechtěla jsem, aby mi zmizel, takže jsem skákala přes padlé kmeny, prodírala se borůvčím a rukama odstrkávala nízké větve stranou. Koník ale nezpomaloval, zatáčel, dělal smyčky a osmičky, schovával se a pak opět zase radostně vyskočil a pelášil dál. A pak mě to trklo. On si se mnou hraje na schovávanou!

„Že já tě chytím!“ zavolala jsem hravě. Koník mi odpověděl zařehtáním a znělo to radostně. Tak jsme běhali a hráli si až téměř do večera, kdy jsem mu zamávala a dala najevo, že opravdu odcházím. Pak mně zmizel z očí, ale každý z nás s myšlenkou, že se zítra zase uvidíme.

A tak se stalo, scházeli jsme se, hráli si několik dní. Nikdo z dospělých nic netušil, a to ani moje, ani jeho rodiče. Každé ráno jsem se dostatečně nasnídala a okamžitě vyrazila k zapovězenému hvozdu.

Pak se ale stalo něco, co mně zcela změnilo můj dosavadní život.

Přeskakovala jsem zrovna po kamenech přes velké jezero. Můj okřídlený přítel mi byl v patách. Jezero se rozprostíralo uprostřed temného lesa a bylo po obvodu plné vysokých borovic. Jeho voda byla čistá, průzračná a leskla se jako zrcadlo. Bylo to obdivuhodné, když se nacházelo v tak tmavém lese.

Dopadla jsem chodidly na jeden velmi kluzký kámen a... Co se stalo? Podklouzly mi nožky a já jsem za hlasitého šplouchnutí vody spadla do klidné hladiny jezera. Ale já neuměla plavat!!! Topila jsem se! Zběsile a vyděšeně jsem máchala ručkama do všech stran a křičela o pomoc. Můj milovaný společník se ale na mě jen chvíli zaujatě díval. A pak se otočil a utekl! Prostě se ztratil. Začala jsem ještě víc panikařit a křičet. Ale tu jsem zaslechla hlasy a uviděla přes šplouchající vodu siluety elfů. V tom okamžiku mně však již docházely síly a já klesala pod hladinu jezera, až jsem úplně ztichla... Poslední, co jsem pod vodou vnímala a viděla, byl obrovský temný stín na hladině vody.

Probudila jsem se na břehu celá promáčená a prochládlá. Dozvěděla jsem se, že mě zachránil ten obrovský pegas, vůdce stáda. Zavolal ho totiž můj malý okřídlený kamarád.

Od té doby žijeme v míru, vzájemné úctě a nikdo z elfů se již nebojí zavítat do temného hvozdu.

O kouzelné lípě

Iveta Pešková

Před mnoha lety v jedné malé vesnici žil chlapec jménem Honza. Lidé by ho popsali jako hodného starostlivého a obětavého. Honza nikdy nemyslel jen na sebe a vždy každému pomohl. Obyvatelé vsi ho za to měli moc rádi.

Jednoho dne, když se zrovna vracel ze mlýna, kde pomáhal starému mlynáři, čekala ho doma smutná zpráva. Otec k němu přistoupil a smutně řekl: „Milý chlapče, musím ti oznámit, že matka je velmi nemocná, možná se už ani příštího týdne nedožije.“ Honza byl z toho vskutku velmi nešťastný, nemohl uvěřit tomu, co se právě dozvěděl. Předtím, než šel za matkou, rozhodl se, že jí nejdříve natrhá

nějaké pěkné květiny. Vyšel z domu a rozhlédl se kolem sebe, nikde ale žádná květina nerostla. „Jak je to možné?“ říkal si Honza. A tak šel dál a dál, ale stále nic. Až najednou... Tam nahoře na kopci rostla nejkrásnější květina, co kdy viděl. Byla výrazně červená a on okamžitě věděl, že se mamince určitě bude líbit. Slunce už začalo pomalu zapadat, a tak si Honza musel pospíšet. Vyšel na kopec, a když už byl jen několik kroků od květiny, uslyšel podivné zvuky, jako by na něj někdo volal: „Honzo, počkej, Honzo, pojď ke mně.“ Rozhlížel se kolem sebe, ale nikoho neviděl. „Tady nahoře!“ ozvalo se. Honza zvedl hlavu a uviděl krásnou poletující vílu. Měla dlouhé vlasy a oči jako studánky. Víla pomalu sestoupila na zem a řekla chlapci: „Hochu, slyšela jsem smutnou zprávu, že prý tvá matka je nemocná, avšak já vím, že ty jsi velmi hodný a toto si opravdu nezasloužíš. Tamhle opodál roste velká lípa, ale není to ledajaká lípa, je kouzelná. Když utrhneš její list, můžeš mít jedno přání a ona ti ho splní. Utrhnout můžeš ale jen jeden list, na to nezapomeň!“

Honza tomu nemohl uvěřit. Byl tak šťastný, že ani nevěděl, co říct, a tak jen poděkoval a vydal se k lípě. Zdálo se, že víla zavolala: „A Honzo, nikomu o té lípě naříkej, ostatní by určitě zmohla chuť mít vše, co si přejí, a utrhli by si mnohem více než jeden list.“ Na to chlapec neodpověděl a s úsměvem na tváři pokračoval dál, až došel ke kouzelnému stromu.

Lípa byla opravdu mohutná a měla krásné zelené listy. Honza utrl jeden z listů a vyslovil své přání. Poté se otočil a běžel rychle domů, aby zjistil, zda kouzlo zapůsobilo. Otevřel dveře chalupy a co tam nevidí, vedle malého bratříčka Tomáška stojí zdravá maminka. Usmívala se a vypadala ještě lépe než kdy předtím. Nikdo nechápal, jak se mohla tak náhle uzdravit, ale když Honza řekl, že za to může kouzlo, které na maminku poslal, všichni chtěli, aby jim prozradil, jaké kouzlo to je. Tím by jim pomohl vyřešit všechno jejich neštěstí. „Prosím, déšť mi zničil celou úrodu a teď nevím, jak užívím rodinu.“ „Můj otec je nemocný.“ „Moje děti ani nemají kde spát!“ volali obyvatelé vesnice na Honzu ze všech stran. I když tušil, že některé věci ani nejsou pravda, nemohl jim přeci odmítnout pomoc. A tak prozradil, že půl hodiny na západ stojí velký strom, jehož listy plní přání, ale že každý může utrnout jen jeden list. Vesničané ani nepoděkovali a rozběhli se ke stromu a začali trhat listy. Nejdříve si přáli opravdu důležité věci, ale potom i maličkosti jako nové šaty nebo lahodné koláče. Trhali jeden list za druhým, jako by vůbec neslyšeli Honzovu poslední větu. Když to Honza viděl, byl z toho velice smutný, že se lidé tak zachovali. A ještě smutnější byla lípa, která už neměla téměř žádné listy, které ke svému životu potřebuje, a tak začala pomalu umírat a s ní i její kouzelná moc.

Malý Tomášek si vždy velice přál nějaké hezké kolo, protože všichni jeho kamarádi už ho dávno měli. Vydal se tedy k lípě rozhodnutý, že si to kolo bude přát. Když došel konečně na místo, uviděl nešťastnou lípu. Na její větvi už byl jen jediný poslední list. Tomášek přemýšlel, co má udělat. To kolo si moc přál, ale stejně jako jeho bratr byl velmi hodný a starostlivý. Nechtěl, aby se lípa trápila a nakonec uschla. Přistoupil k ní, utrl poslední list a řekl: „Mé přání je, aby zase lípa měla listy, i když už nebude mít kouzelnou moc, a aby tento strom mohl opět šťastně růst.“ A přání se splnilo.

Honza byl na svého bratříčka velice pyšný. Za odměnu mu za peníze, které si vydělal ve mlýně, koupil kolo, a to přesně takové, jaké si Tomášek přál.

Vesničanům brzy došlo, že se zachovali velice špatně, a tak si z toho všeho odnesli velké ponaučení, že nikdy nemohou mít všichni všechno.

Velké překvapení

Tereza Kopecká

V dávných dobách, kdy ještě víly běhaly po krásných květovaných loukách, stálo kdesi i jedno staré nevzhledné stavení. Žila v něm stará vdova se svým malým synáčkem. Jmenoval se Janek. Za to na druhém konci země se nacházelo jedno přepychové království a v něm žil staříčkový král se svou jedinou dcerou Johankou.

Johanka byla stejně stará jako Janek. Když Johanka dosáhla 18 let, rozhodl se král, že svou dceru provdá. Ona si ale usmyslela, že si nevezme nikoho jiného než toho, kdo jí přinese tři věci, které se nedají koupit. Přijížděli princové, hrabata a i knížata, však nikomu se nedařilo tento úkol splnit. Král si již nevěděl rady, a tak nechal vyhlásit, že ten kdo přinese věci, které se nedají koupit, dostane nejen princeznu, ale i půl království k tomu. Poté však již nepřišla k zámku ani noha.

Mezitím v tom starém stavení jednoho dne matka povídá: „Janečku, měl by ses už konečně oženit. Nápadnic máš a ani jednu si nevybereš?“ Janek jí však odvětil: „Víš, maminko, je těžké si vybrat nevěstu, když k ní nic necítím,“ maminka si povzdechla, „chlapče, chlapče ty mi zůstaneš na ocet.“ Janek se jen pousmál a povídá: „Ba ne, maminko, půjdu do světa, třeba najdu tu pravou, a když ne, vezmu si třeba tamhle Barunku od Měšťáneků.“ Matka se zhrozila: „Do světa?“ Když jí ale Janek s úsměvem odpověděl, že slyšela dobře, a slíbil jí, že se mu nic nestane, dostal šátek buchet a vydal se na cestu.

Když došel ke kouzelnému lesu, sedl si pod strom a začal jíst. Vtom se z ničeho nic objevil starý ušpiněný děda. „Chlapče,“ povídá chrchlavým hlasem, „nemáš něco k snědku?“ pokračoval. Když mu Janek s úsměvem odvětil, že má, a nabídl dědečkovi šátek s buchtami, dědeček se usmál a povídá: „Děkuju ti, chlapče, je vidět, že máš srdce na pravém místě a k tomu dobré vychování. Čím se ti mohu odměnit?“ Janek spolkl sousto, co měl v puse a řekl: „Hledám nevěstu, nevíte náhodou o nějaké?“ dědeček se usmál, pokýval hlavou a řekl: „Vím, támhle v tom království,“ ukázal prstem přes les, „žije princezna Johanka.“ Jankovi spadla brada: „Princezna?“ dědeček opět pokýval hlavou, že slyšel dobře. Janek se ptal dál: „A jak to, že si ji zatím nikdo nevzal?“ dědeček mu začal vysvětlovat: „To máš tak, Janku, usmyslela si, že si nevezme nikoho jiného než toho, kdo jí přinese tři věci, které se nedají koupit.“ Janek se podivil: „Nedají koupit?“ dědeček pokýval hlavou a jak se náhle objevil, tak

stejně nečekaně zmizel. Janek se tomu sice podivil, ale pak se vydal na cestu.

Putoval celý den i celou noc, až přišel k tomu nádhernému zámku. Byl tak krásný, až se mu tajil dech. Když vstoupil do zámku, běžela zrovna kolem princezna a za ní její komorná. Slyšel, jak na ni volá: „No tak, princezno, vezměte si ty šaty“, ale princezna utíkala dál dlouhou chodbou. Najednou se u Janka objevila komorná a ptá se: „Co tady děláš, chlapče?“ Janek jí hned odpověděl: „Inu, chtěl bych si vzít vaši princeznu za ženu,“ služka zůstala stát s otevřenou pusou, „ale víš, co musíš udělat?“ A Janek nato: „Ano, vím. Přinesl jsem věci, které jí může dát každý, ale nikdo s nimi nepřišel.“ Služka se jen divila a pak povídá: „No, a co je to?“ Janek s šibalským úsměvem odvětil: „Přeci láska, štěstí a kouzlo našich společných dětí,“ a služka se nato rozesmála: „Chlapče, chlapče, copak ty nevíš, že princezna chce věci, na které se může dívat a vzít je do ruky?“ Janek zesmutněl a pak tiše odpověděl, že tohle tedy opravdu nevěděl. Nakonec se rozloučil se služkou s tím, že se tedy vydá hledat něco, co se nedá koupit.

Dlouho se ubíral hlubokým lesem, až přišel k malé studánce, ale vůbec netušil, že je kouzelná. Janek se chtěl napít, a tak si nabral hrst a že se napije, ale studánka byla rychlejší. Povídá: „Janku,... copak tě trápí?“ Janek se otočil, ale nikde nikdo: „Asi se mně jen něco zdálo,“ ale vtom se záhadný hlas ozval znovu, „ba ne, Janku, nezdálo, jsem to já, kouzelná studánka. Tak co tě trápí?“ Janek se tedy otočil ke studánce, naklonil se nad ní a spustil. Že se vydal na zámek za princeznu, že si ji vezme, ale že mu komorná řekla, že chce věci, které se nedají koupit, že jí chtěl dát lásku, štěstí, ale že ona chce věci, které může vzít do ruky. Zkrátka studánce rychle a vše vypověděl. „Ach jo,“ povzdechla si studánka, „to víš,“ pokračovala, „naše princezna se do svatby nikdy moc nehrnula, ale protože vím, že máš dobré srdce, pomohu ti.“ Janek se postavil a tu začala studánka kouzlit. Když skončila, řekla: „Zde máš dary pro princeznu,“ Janek se rozhlížel, ale nic neviděl. „Ale vždyť tu nic není,“ divil se Janek. „Janku, Janku, otoč se“. A to bylo překvapení, teď již opravdu spatřil ony dary. „Máš tu troje šaty,“ povídá studánka a pokračuje: „První jsou od paní temnot, druhé od pána vzduchu a ty třetí jsou ode mne.“ Janek tedy poděkoval a rychle pospíchal na zámek.

Mezitím se na zámku princezna dověděla, že si jí chce Janek vzít a že jí již jednou přinesl dary, ale pak že odešel. A tak šla za svým otcem: „Tatínku, co je to láska a štěstí?“ král se usmál a povídá: „Víš, Johanko, je to již 20 let co jsem se poznal s tvou matkou. Láska je, když se zamiluješ a chceš s tím milým člověkem strávit zbytek života, a štěstí je to, když tu osobu poznáš a už ji nikdy neztratíš.“ Johanka se rozplakala, otočila se a utíkala do svého pokoje.

Mezitím byl už Janek u zámku a nesl s sebou troje šaty od kouzelné studánky. Jakmile ho princezna spatřila, vyběhla za ním objala ho. „Princezno, zde ti nesu dary, které sis přála jako svatební dar“ povídá. „Ale vždyť mi nic neneseš,“ odpověděla s úsměvem princezna, protože ani ona tyto šaty napoprvé neviděla. „Ba ne, princezno, nesu ti troje šaty. První jsou černé jako ta nejčernější tma s těmi nejjasnějšími hvězdami na nebi, druhé jsou rubínové jako ta nejkrásnější růže v tvé zahradě a ty poslední jsou azurově modré, stejně jako tvé oči. Ano, možná je teď nevidíš, ale až si

mě vezmeš, spatříš je také.“ Johance se ale již nyní Janek velice líbil. A tak se náhle stalo něco nečekaného. Před Johankou se ony šaty objevily již nyní, ještě před svatbou. Hned se šla převléct a přišla v rubínových šatech. „Janku, jsou nádherné, ale víš, zjistila jsem, že já vlastně žádné hmotné dary nepotřebuji, ale že mně bude stačit tvá láska, společné štěstí a naše nádherné děti.“ A teď zase Janek zůstal stát

s otevřenou pusou: „Jen jsem ti chtěl říct, že ty rubínové šaty mění barvu podle událostí, které zrovna prožíváš. Tak až budeme mít svatbu, budou bílé jako čerstvě napadaný sníh.“ A to bylo zas velké překvapení pro princeznu.

A jak to všechno dopadlo? Janek s princeznou se vzali a žili spolu šťastně po mnoho krásných let a vše, co si přáli, se jim také splnilo.

Sen

Lucie Lacmanová

Byl jednou jeden mladý dřevorubec, který bydlel sám v malé chaloupce u lesa. Dnes, jako každý jiný den, se vydal do lesa, aby splnil svou práci. Celé dopoledne kácel a řezal stromy. Na oběd se posadil do mechu vedle krásného velkého dubu. Tentokrát ale usnul, což se mu nikdy předtím nestalo.

Zdálo se mu o krásné dívce, kterou by si přál za svou ženu. Představoval si jejich společnou svatbu nebo jak by mohla vypadat jejich chaloupka. Náhle se jeho sen o vysněné dívce přerušil a začal nový sen. Byl trochu jiný, jako by se v něm vyskytovalo něco, co ho naplňovalo, jako by žil v jiném světě, jako by se na něj přenášela nějaká kouzelná síla. Dřevorubec se vylekal a vzbudil se. „To byl ale divný sen. Naznačoval mi snad něco?“ ptal se sám sebe. Ještě chvíli nad ním přemýšlel a přišlo mu, že na něm samotném je něco divného. Pak se tím již nezabýval a šel pokácet několik posledních stromů, aby se mohl vrátit zpět domů. Po cestě ale opět přemýšlel a tom divném snu: „Co mohl znamenat? Nechápu to.“

Jakmile přišel domů, umyl se, najedl se a šel spát. Druhého rána se vzbudil zase s tím divným pocitem jako včera v lese. A pak si řekl: „Dnes do lesa nepůjdu, pojedu do města, kde si nakoupím a udělám si hezký den.“ Jak řekl, tak se stalo. Vzal si peníze a batůžek a vyrazil. Město nebylo tak daleko, stačilo přejít les a už tam byl. Vešel do města a zastavil se hned u prvního stánku na trhu. „Dobrý den, co si dáte, mladý pane?“ pravil prodejce. „Dal bych si jeden čerstvý chléb a máslo,“ odpověděl dřevorubec. Zaplatil, uklidil si koupené zboží do batůžku a šel dál.

Najednou zpozorněl a podivil se, proč se jeho vousy začaly hýbat a ukazovat mu cestu. Bylo mu to divné, ale pokračoval podle nich. Šel různými uličkami, ve kterých sám nikdy nebyl, ale potom ji uviděl. Pomalu začal chápat, proč ho tam jeho vousy táhly. U stánku prodávala krásná mladá dívka. Vypadala jako princezna. Dřevorubec nemohl uvěřit svým očím. Jak na ni tak hleděl, uvědomil si, že to je přesně ta dívka z jeho snu. Pomalým krokem se vydal k ní a promluvil: „Dobrý den.“

„Dobrý den, co by sis přál?“ odpověděla dívka a usmála se. Dřevorubec vůbec nepřemýšlel a hned vykřikl: „Tebe, krásná princezno.“ Dívka se zasmála a povídá: „To sis mě musel s někým splést, nejsem princezna, ale dcera obyčejného obchodníka.“ „Nespletl, jsi krásná,“ a hned pokračoval, „šla bys se mnou na zítřejší ples?“ ptal se s velkou nadějí a zároveň doufal, že jeho pozvání přijme. „To se mi

líbí, budu moc ráda,“ odpověděla a opět se usmála. „Tak tedy zítra na tebe budu zde čekat,“ rychle vyhrkl dřevorubec, aby si to snad dívka nerozmyslela. Byl velmi šťastný a v duchu děkoval svým vousům. Vydal se na cestu domů a přitom stále myslel na krásnou dívku.

Druhý den večer se spolu vydali na ples, tancovali a velice dobře se bavili. Jak čas plynul, dřevorubec zval krásnou dívku na další plesy a procházky. Po čase se spolu zasnoubili a později měli překrásnou svatbu. Rok poté se jim narodil chlapec. Všichni žili šťastně v chaloupce u lesa, a pokud chaloupka ještě stojí, tak tam nejspíš žijí dodnes.

O hodném vlkovi

Natálie Rychová

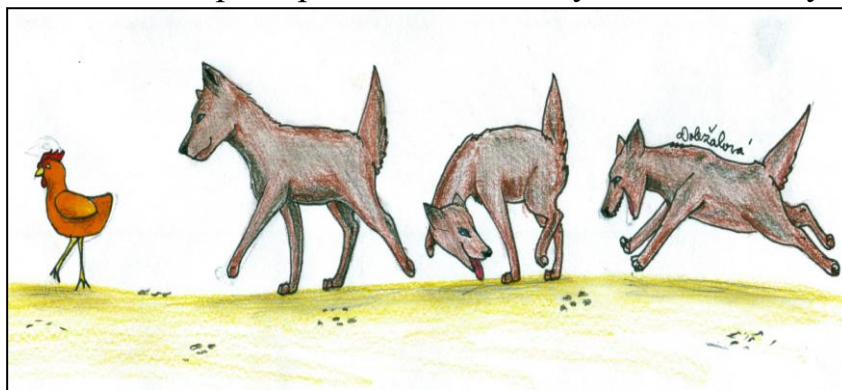
V jednom hlubokém lese žila vlčí rodina. Táta vlk, máma vlčice a tři sourozenci. Vlčata jménem Max, Fred a Elza rostla jako z vody, hrála si a dováděla po lesích i širokém okolí.

Jednoho dne si vlk s vlčicí řekli, že by měli své děti naučit lovit a obstarávat si potravu. Vyráželi tedy všichni na lov a občas i zavítali pro slepičku do kurníku jednoho statku, který byl nejbliž vlčímu domovu.

Na statku bydlel se svou rodinou pan Dřímál. Byl to moc hodný pán a občasné návštěvy vlčí rodinky mu nevadily. Věděl, že vždy touto dobou mají vlci mláďata a že je musí něčím nakrmit. Po nějaké době však začaly být vlčí návštěvy čím dál častější. Slepice ubývaly a panu Dřímálovi docházela trpělivost.

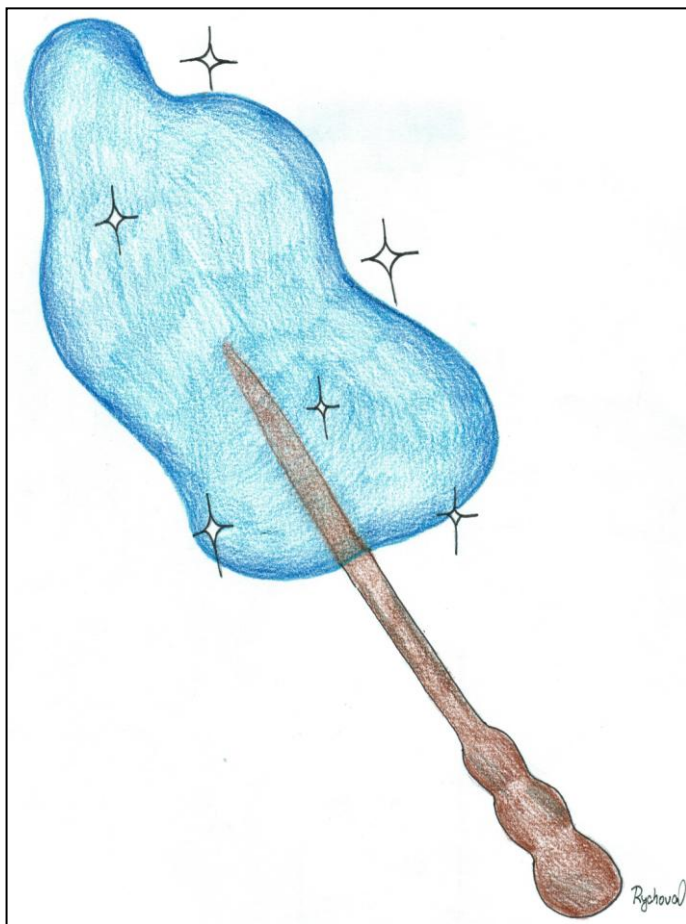
Jednoho dne si na vlky počkal. Na lov se vypravili Max, Fred a Elza. Už byli téměř v kurníku, když vtom je sedlák vyplašil. Místo toho, aby utekli, tak Fred a Elza začali na sedláka útočit. Max byl trochu jiný než jeho sourozenci, byl hodný a soucítit s ostatními. Pana Dřímála mu bylo líto, a tak ho začal bránit. Pral se sourozenci a byla z toho pěkná mela. Fred a Elza byli silnější, Maxe pěkně potrhali a utekli. Pan Dřímál vzal poraněného Maxe domů a začal mu ošetřovat rány. Všichni si mysleli, že Max do rána nepřežije. Ale stal se zázrak! Max se postupně zotavoval a byl na tom každým novým dnem lépe a lépe. Dřímálova rodina si Maxe zamilovala a Maxovi se u nich také zalíbilo.

Ke své vlčí rodině se Max už nikdy nevrátil a zůstal na statku s rodinou pana Dřímála.

O čarovné hůlce

Tomáš Vích

Bylo, nebylo, kdysi žil jeden malý princ v krásném zámku. Jeho otec mu před léty zemřel, a tak zůstal jen s maminkou královnou. V dětství pobíhal po zámku i po království se svým nejlepším kamarádem Miroslavem. Když oba dva dospěli, jejich matky se domluvily, že je pošlou do světa. A tak učinily. Oba dva se oblékli, připravili si koně, druhý den se rozloučili a vydali se na cestu. Jeli dnem i nocí, až se dostali k jednomu starému opuštěnému hradu. Zde se domluvili, že se tu nějakou chvíli pozdrží.

Pod hradem bylo malé město, v kterém žili samí mrzutí lidé. Princ navrhl, že se tam půjdou podívat, a Miroslav souhlasil. Když už byli ve městě, stále jim vrtalo hlavou, proč jsou všichni mrzutí. A tak se zeptali jednoho starého muže, proč tomu tak

je. Muž odpověděl: „Protože v tom hradě žije mocný čaroděj s čarovnou hůlkou a uvalil na ně kletbu. A dokud se nikdo nezmocní jeho hůlky, budou stále mrzutí. Princ na to odpověděl, že se je pokusí zachránit. Ale muž na to řekl: „Čaroděj se na hrad vrací jen o půlnoci a nad ránem zase zmizí. Téměř nikdo ho nikdy neviděl. Jen několik lidí, ale ti už jsou staří nebo němí.“ Princ s Miroslavem si ale přesto řekli, že je osvobodí, ale stále nevěděli jak.

Pomalou se začalo stmívat, a tak se oba šli ukrýt do hradu, aby si počkali na čaroděje. Zjistili, že se jmenuje Aldovič. Čekali a čekali. Najednou se objevil záblesk a dým a z něj vystoupil on, čaroděj Aldovič. Miroslav na něj ukázal a tiše řekl: „Už je tu.“ Princ odpověděl: „Bud' potichu, promýšlím, jak mu tu hůlku vzít.“ Najednou se k nim čaroděj začal přibližovat. Miroslav zašeptal: „Hele, tamhle se něco hýbe, tamhle naproti je nějaký malý kluk.“ Čaroděj se rozzlobil: „Ne, já tě tu nenechám přespat.“ Rychle se za chlapcem rozběhl, chytil ho a odvedl ho do velké černé skuliny a tam ho zavřel do pevné klece. Princ špitl: „Musíme ho osvobodit, ale až zítra ráno.“ Pak se z hradu potichu vytratil.

Druhý den ráno se vydali zpátky na hrad a protáhli se do skuliny. Miroslav se tam dostal jako první. Náhle se ozval jeho hlas: „Vždyť těch klecí je tam víc!“ Princ se

protáhl za ním. Pak uviděli toho chlapce, pospíchali rychle k němu a snažili se klec otevřít, ale z povzdálí se ozvalo: „To jen tak neotevřete, jedině tou hůlkou, co má čaroděj v ruce.“ Hloubali a hloubali, jak mu tu hůlku vzít, až tu Miroslav povídá: „Jednomu z klece řekneme, ať začne hodně křičet a čaroděj se půjde podívat, co se děje, a my mu tu hůlku vytrhneme. Princ souhlasil. Řekli tedy tomu, co byl nejdále od vchodu, že až přijde čaroděj, ať křičí a volá o pomoc. Oba se schovali a čekali. Po chvíli se objevil záblesk a dým a z něj zase vystoupil čaroděj Aldovič. Tu se ozval hlasitý křik ze skuliny. Aldovič se spěchal podívat, co se to tam děje. Princ s Miroslavem se rozběhli za čarodějem. Princ rychle přiskočil a hůlku mu vytrhl z ruky. Pak zvolal: „Mám ji!“ Mezi tím Mirek chytil Aldoviče a pevně ho držel, bez hůlky byl čaroděj bezmocný. Princ mávl hůlkou a osvobodil všechny uvězněné v klecích a s tím mávnutím zmizel i čaroděj. Vše se také proměnilo i ve městě, a dokonce se hrad proměnil v zámek. Z uvězněných lidí byli rázem sloužící a dvořané. A lidé ve městě se také změnili, byli z nich zase, veselí a usměvaví měšťané.

Vodník a zlí vesničané

Tereza Vavřínová

Za jednou hezkou vesnicí žil v malém rybníku vodník, který strašil všechny dušičky, co se v něm chtěly jako obvykle vykoupat. Zpočátku nikdo nevěřil, že tam opravdu žije. Říkali, že to bude jenom nějaká báchorka. Když se ale rozkřiklo, že v rybníčku vodník opravdu je, lidé se k němu už ani nepřiblížili. Vyprávělo se, že vodník je ošklivý, má pět očí a další podobné výmysly. Vodníkovi to bylo líto, nemohl nějak pochopit, proč se k němu lidé tak chovají. Všichni si mysleli, že kolemjdoucí straší jen tak, protože je vodník. Ale nebylo tomu tak, vodník je strašil, protože mu ničili rybníček, házeli mu do něj velké kameny a také lovily ryby. On jim chtěl dát jen takovou lekci, a teď sem nikdo nejde.

Jednou se vodník rozhodl, že se vydá do vsi na trh pro nové malované hrníčky, ale jen co se objevil, všichni na něj začali pokřikovat, ať se vrátí, odkud přišel, a že ho ve vsi nechtějí. Vodníka to velice mrzelo, nikdy se k němu takhle ošklivě nechovali. Tedy vždy se našel někdo, kdo ho neměl rád, tak to už prostě chodí, ale aspoň mu neničili rybníček, nelovili ryby ani na něj nepokřikovali.

Jednoho dne se obyvatelé vesnice domluvili, že až bude vodník na trhu, zničí

mu rybníček a pochyťají všechny ryby. A to také udělali. Když vodník odešel, seběhli se všichni, co nebyli na trhu, k rybníčku a začali do něj házet obrovské kameny, že je pomalu ani dva vesničané neunesli. Vylovili všechny ryby, takže tam žádné nezůstaly. To vodníka velice rozzlobilo. Rozhodl se, že se zlým vesničanům pomstí.

Celý den a noc plánoval pomstu, když měl už téměř vše připraveno, došlo mu, že by byl stejný jako oni. A tak přemýšlel, co má dělat, aby byli šťastní obyvatelé vsi i on, ale nic ho nenapadlo. Druhého rána se rozhodl. Vrátil se domů, do vesnice, odkud sem přišel.

A tak se také stalo. Doma ho uvítali jako dobrého známého a vodník se nastěhoval zpět do rybníka, o který se vesničané po jeho odchodu pečlivě starali.

Tajemný les

Jakub Melša

Proslýchalo se, že za vesnicí je les, ve kterém se dějí tajemné věci. Někteří říkali, že tam viděli bludičky nebo zlé skřety a čarodějníci, která každého proměnila ve zvíře.

Jednoho dne se Matěj rozhodl, že se do toho lesa přesto půjde podívat. Rodiče mu to rozmlouvali, ať tam nechodí, že se nemusí vrátit, ale Matěj byl pevně rozhodnut. Sbalil si s sebou lucernu, jídlo a teplé oblečení.

Hned ráno vyrazil na cestu. Šel dlouho po louce, ale potom se zastavil u cedule s nápisem Tajemný les. Chvilí stál, ale najednou uslyšel z lesa hrůzostrašné výkřiky a ječení. To ho však neodradilo a do lesa přesto vkročil. V lese byla úplná tma, takže musel rozsvítit lucernu, aby vůbec viděl na cestu. Někde v dáli slyšel vlky a kolem něho probíhala divná malá stvoření. Hned si uvědomil, že to bude asi pravda, co mu říkali. Pokračoval ale dál, až si najednou všiml starého domu, ze kterého vycházely podivné záblesky. Opatrně přišel k domu, podíval se za roh a tam uviděl čarodějnici, která věznila lidi a kouzlem je měnila ve zvířata. Když se pochvíli otočila, Matěj nelenil a prudce jí z ruky vytrhl hůlku. Jednou máchnul a čarodějnice zmizela. Pak zvířatům vrátil lidskou podobu a z tajemného lesa se stal rázem zase poklidný tichý les.

Když se vrátil domů, rodiče byli rádi, že je živý a zdravý.

A od té doby si všichni v celém okolí vyprávějí o Matějově statečném činu.

O kouzelných bonbónech

Pavel Soukal

Bylo, nebylo za sedmero horami žil mladý a roztěkaný čaroděj. Tento čaroděj to neměl vůbec lehké, protože jeho otec byl nechvalně proslulý čaroděj. A chtěl ze svého syna mít také velice zlého čaroděje.

Ale náš hrdina chtěl být vždy cukrářem a ne čarodějem. Jednoduše si přál, aby ho lidé měli rádi a ne, aby se ho báli. Jednoho dne se rozhodl, že si zkusí uvařit vlastní bonbony. Pak se zamyslel: „Počkat, ale já bonbóny neumím vyrobit, budu muset někde vyzvědět recept.“ A tu si vzpomněl, že v knihovně je ukrytá kouzelná kniha. Přišel do knihovny a začal hledat. Nemohl ji vůbec nikde najít, pak vrazil nešikovně do police a z ní se sesypaly na zem všelijaké knihy. Náš hrdina si myslel, že vše pokazil, ale pak si všiml, že za policí je nějaký výklenek.

Přestal sbírat knihy a polici odstrčil stranou. Za ní byla ukryta ona kniha. Mladý čaroděj se zaradoval a vydal se do kuchyně hledat potřebné suroviny. Do kotlíku vhadzoval vše, co viděl v knize. Protože byl ale nepozorný, nevšiml si, že vyrábí kouzelné bonbony. Ty bonbony totiž přemění například i nejzarmoucenějšího starce v dědečka plného mladické síly. Do kotle přihodil i poslední přísadu zvanou „vílí prach.“ Vše zabublalo a zapraskalo. Po několika minutách se v kotlíku objevily bonbony.

Čaroděj byl na svůj výtvar náležitě hrdý a ihned je přinesl ochutnat svému otci. Ten se ho však snažil odbýt, ale nakonec přeci jenom bonbony ochutnal. A jak mávnutím proutku se z něj stal milý a šťastný čaroděj.

Náš hrdina se rozhodl, že je půjde prodávat do města. Nejdříve se ho všichni báli, ale když si jeden bonbon koupil malý chlapec a když se jeho oči rozzářily radostí, chtěli všichni také ochutnat.

Za několik dní se z něj stal nejoblíbenější cukrář ve městě.

Malý chlapec si šel za svým snem

Michal Edlman

Bylo, nebylo za devatero horami a devatero řekami stála malá vesnička. V ní žil malý chlapec jménem Vilém, který neměl přátele ani rodiče. Vesničané ho neměli moc rádi, protože neustále vyváděl různé lumpárny, aby na sebe upoutal pozornost. Měl svůj velký sen, a to stát se rytířem, aby mohl chránit svou vesnici a její obyvatele, aby ho lidé z vesnice začali uznávat.

Jednoho krásného dne náhodou projížděl vesnicí král, aby se podíval, jak se lidem žije. Když dorazil na náves, vystoupil z kočáru. Král se začal procházet kolem skal, které obklopovaly vesnici, a v tu chvíli se najednou uvolnil kámen, který padal přímo na krále, to však zpozoroval Vilém a rozhodl se jednat. Rozeběhl se ke králi, skočil a zachránil ho před padajícím kamenem. Jenže jak skokem o kámen zavadil, kámen se mu svalil na nohu. Vojáci Viléma vyprostili a král řekl: „Děkuji ti, chlapče, za záchranu, jsi opravdu statečný. Jak se jmenuješ?“ Vilém odpověděl: „Dobrý den, mé jméno je Vilém“. Král říká: „Viléme, jelikož jsi mě zachránil, můžeš si něco přát.“ Vilém hned pokračoval: „Pane králi, já bych si rád splnil sen a stal se rytířem, abych chránil tuto vesnici.“ Král mu odpověděl: „Milý Viléme, umožním ti stát se rytířem, ale pod jedinou podmínkou. Musíš jeden rok být osobním strážcem mé dcery Klárky.“ Vilém souhlasil, ale musel počkat, až se mu zahojí noha. O měsíc později, když byl již zcela zdrav, rozhodl se, že půjde za králem. Král ho velice mile uvítal a Vilém se stal osobním strážcem princezny.

Jednoho dne se princezna vydala do královských zahrad a v tu chvíli jí přepadli nějací lupiči a unesli jí. Vilém ihned běžel za králem a vše mu sdělil. Král se na Viléma hněval, ale Vilém prosil krále o poslední příležitost. Král řekl: „Budiš, dávám

ti poslední šanci, máš tři dny a tři noci, abys mi dovedl princeznu zpět. „Vilém mu poděkoval a rychle se vydal hledat princeznu. Ptal se všech lidí v okolí, ale nikdo nic nevěděl. Když ale přišel do jedné hospůdky, zaslechl u blízkého stolu skupinku lidí, jak si povídají o princezně. Napadlo ho, že nejspíš budou vědět, kde je, a tak se jich šel hned zeptat. Oni ale řekli, že nic nevědí. Pak jim ale Vilém nabídl pytlík zlatáků a... najednou se muži u stolu rozpovídali. Řekli, že ji unesli do malé vesničky uprostřed skal. Jenže z té vesnice Vilém pocházel a ani na chvíli ho nenapadlo, že by to udělal někdo z vesničanů. Vydal se tedy do vesnice. Když dorazil na místo, všichni ho zdravili, ale Vilém hledal jen princeznu. Zbýval mu už jen jeden den.

Odpoledne, když Vilém projížděl vesnicí, zahlédl na boční straně skály vchod. Pomalu se k němu připlížil, tiše vešel dovnitř a tam spatřil princeznu. Ptal se jí tedy, kdo ji unesl. Princezna mu odpověděla: „Já jsem si najala dva muže, aby mě unesli.“ Vilém nechápal: „Proč jsi to udělala?“ Princezna mu odpověděla: „Protože tě miluji a chtěla jsem se ujistit, že mě budeš vždy a za všech okolností chránit.“

Na to Vilém řekl: „To jsi neměla dělat, tvůj otec, pan král, se bude zlobit.“ Ale Klárka mu hned odpověděla: „To mě nevadí, hlavně že už s tebou budu napořád.“

A tak se vrátili do zámku a vše králi řekli.

Král se sice nejdříve zlobil, ale pak svolil, aby si Vilém vzal jeho dceru za ženu.

Za pár týdnů se konala svatba. Vilém s Klárkou se vzali, měli dvě děti a žili spolu šťastně až do smrti.

Zazvonil zvonec a pohádky je konec. ■

Příloha:

Projekt žáků 9. ročníku pro žáky 2. ročníku

Název projektu: Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“

Cíl projektu: Netradičním způsobem motivovat žáky k autorskému psaní a čtení (9. roč.) a k čtení s porozuměním - interpretace přečteného textu, výtvarné zpracování námětu (9. a 2. roč.)

Termín: prosinec až červen

Předmět: Český jazyk a literatura

Ročník: 9. a 2.

Dílčí cíle na oborové úrovni

2. ročník žák čte literární texty přiměřené věku
rozvíjí dovednost vyprávět o přečteném
seznamuje se základními literárními pojmy
výtvarně vyjádří vjemy a postoje ke skutečnosti na základě vlastního
prožitku, podle vyprávění, četby

9.ročník žák zvládá výstavbu souvislého textu a způsoby jeho členění
oživuje vypravování výstižnými jazykovými prostředky
vhodně využívá vědomosti o hláskosloví, spisovné výslovnosti, zvukové
stránce věty v psaném i mluveném projevu
charakterizuje literární postavu

Cíle na kompetenční úrovni

Kompetence komunikativní

9. ročník

a) Písemný projev

žák své sdělení vyjádří písemně uceleně, se souvislou stavbou vět, odstavců a celého textu, se zaměřením na věc i s ohledem na svého adresáta a záměr sdělení

b) Ústní projev

před známým i neznámým publikem přednese své sdělení uceleně a srozumitelně; připraví si a použije poznámky tak, aby to jeho vystoupení nerušilo

mluví výrazně, aby sdělil smysl, tempo přizpůsobuje adresátovi i obsahu, ovládá mimiku i gesta rozlišuje, co chce sdělit, v jaké situaci to sděluje a komu to sděluje, a v závislosti na tom použije vhodné jazykové prostředky

2. ročník

Naslouchání, navazování a udržování kontaktu při komunikaci

vyslechne druhého, aniž by ho zbytečně přerušoval; udržuje s mluvčím oční kontakt

odpoví na položenou otázku, řekne svůj názor na věc, různými způsoby vyjádří své názory, pocity a myšlenky

Kompetence pracovní

9. ročník

Vlastní práce

úkoly plní ve stanoveném termínu; v průběhu plnění úkolu kontroluje dodržení termínu splnění

Hodnocení

rozpozná kvalitní práci a dobře splněný úkol (podle zadání a předem stanovených kritérií); sám nebo ve spolupráci se spolužáky zhodnotí podle předem stanovených kritérií práci ostatních i vlastní práci

Vlastní práce

2. ročník

postupuje při práci podle jednoduchého návodu, pokud si neví rady, požádá o pomoc spolužáka či učitele

Postup a časové rozvržení

Prosinec -

1/ po zopakování učiva kapitoly vypravování v rámci slohového učiva žáci 9. třídy napíší vlastní pohádku a doplní ji ilustrací
2/ učitel práce opraví a spolu s žáky vybere nejzajímavější texty

Březen -

3/ žáci je přepíší na počítači, svážou do složky včetně ilustrací

Květen -

4/ pod vedením učitele si žáci připraví autorské čtení své pohádky (lze i četbu po rolích ve skupinách nebo dramatizaci)
5/ po interpretaci ve třídě vyberou žáci spolu s učitelem 2 – 3 pohádky, které budou žákům 2. ročníku přečteny
6/ žáci si domluví s vyučující 2. třídy termín a hodinu realizace

Červen -

7/ Realizace

A/ přítomni jsou všichni žáci 9. třídy a žáci 2. třídy

B/ mluvčí 9.roč. – moderátor – vysvětlí, proč právě pro ně byly pohádky napsány /Rytíři řádu čtenářského/ a vyptá se, jaké pohádky znají, kdo jakou nyní čte apod.

C/ četba ukázek ze sborníku pohádek 2 – 3

D/ po každé pohádce mají děti z 2. třídy stručně převyprávět, oč v pohádce šlo, říci, jestli se jim pohádka líbila, které postavy si zapamatovaly....

E/ žáci 9. ročníku sborníček dětem předají s tím, že až si všechny pohádky přečtou a nakreslí k nim obrázky / budou vystavené ve třídě/ pozvou autory pohádek na výstavu ilustrací a na četbu vybraných pohádek, kterou si předem připraví. **Toto setkání se uskuteční do 15.6. 2018**

F/ žáci 9. roč. se rozloučí a odejdou.

Zhodnocení projektu: **Každý žák 2. třídy napíše jednu až dvě věty - své dojmy, nakreslí, namalují ilustraci k některé z pohádek. Nejlepší práce budou zveřejněny ve školním časopise.**

Žáci 9. ročníku připraví zprávu do školního časopisu Šotek i Prosečského zpravodaje.

Zpracoval a projekt vedl: Mgr. Zdeněk Pecina